

Безмалко отравения Войсилъ отъ ядение на гжи, слѣдъ тридневенъ несвѣсть се съживява, но не за друго, освѣнъ за бѣгство (изцѣрилъ се чрѣзъ териакумъ = *theriacum*; вѣроятно туй вещество е общо съ разпространения и доднесъ въ България „илачъ“ терекъ). Михаилъ се запѣтва срѣщу му въ Копсисъ, но войската на Войсилъ напуска послѣдния и той се принуждава да бѣга въ Ц-дъ, отъ кждѣто и дошелъ прѣди да князува за нѣколко мѣсеца. (Той от-ново постѣпва на визант. служба и се подвизавалъ въ Македония срѣщу каталанитѣ и слѣдъ това се изгубва). Отъ тукъ Михаилъ като побѣдителъ, ако и безъ сражение, втурва се въ византийскитѣ владѣния и ги опустошавалъ въ продължение на 12 дена. Андроникъ, който е пасувалъ въ Демотика, едва що се отървалъ отъ българитѣ, на слѣдната година врѣхлетява на други врагове. Алани и татари, на брой 26,000 подъ Теха (?) и Тоглу Торганъ, нахълтватъ въ Тракия (чети: приморска или византийска, защото тѣ сж оперирали и по-рано съ българитѣ, а иначе не биха били пропустнати да минатъ Балкана отъ къмъ Дунава). Единъ вождъ отъ тия нови „скити“ е върлувалъ по най-долното течение на Тунджа, вѣроятно между К.-Агачъ и Одринъ. До 1327 г. настава затишие, слѣдъ което борбата за тронъ между стария и младия Андроникъ, почната още въ 1321 год., наново избухва. Отъ тукъ и ускореното

нѣма нищо общо съ Потукъ. Тя е до Одринъ; пакъ Sfritt. III. 973. Ср. село Потока, етърска община, габровско. Градецътъ Потукъ, пише Кантакузинъ, билъ съсипанъ отъ „прѣдишнитѣ“ войни. Като близо до него Михаилъ билъ укрѣпенъ въ планински край и при долини.

За Копсисъ може да се посочи или Хисаръ-Кюселеръ или Хисаръ, села въ каряовско. Неспоменуваното вече Крѣне, вѣроятно разсипано въ тая епоха, отъ името на която крѣпость е и това на цѣла област (Крѣнска хѣра), която се простирала близо до Сливенъ, ще е не до „изворитѣ на Тунджа“, а до Казанлъкъ, на 3. отъ Енинскитѣ лозя. За споменъ отъ развалинитѣ на тая планинска крѣпость сж днесъ тѣй нарѣченитѣ тукъ Кърнишки лозя. Името ѝ не ще е отъ византийското *Κρήνη* (потокъ), защото Енинската рѣка е на 2 км. отъ тукъ. Единчкото срѣщу това възражение лежи въ името на карловското село Кърнаре, но слѣди отъ тоя загадъченъ коренъ се намиратъ и въ имена на села даже въ сѣверна България: Крѣневица, врачанско; Крѣнча, дрѣновско и т. н.